

Warszawa, dnia 6 lipca 2012 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 9.07.12.
nr. 3291 podpis. Borusewicz

PK4/0602/11/AAN/12/BMI9-8014

Pan
Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

P.R. Rojek
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 10.07.2012
nr. 6067 podpis. [signature]

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z przekazaniem, przy piśmie z dnia 4 czerwca 2012 r. Nr BPS/043-13-485/12, oświadczeniem złożonym przez senatora Ryszarda Knosalę podczas 13. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie Deklaracji Praw Podatnika, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że inicjatywa społeczna syntetycznego skatalogowania praw podatników, które wynikają z obowiązujących przepisów prawa w jednym dokumencie, zwanym Deklaracją Praw Podatnika, zasługuje na aprobatę. Deklaracja Praw Podatnika nie stanowi jednak źródła prawa, a w związku z tym zawarte w tym dokumencie prawa podatnika nie mają charakteru normatywnego. Dokument ten ma wyłącznie walor informacyjny, dlatego też jego poparcie przez Ministra Finansów nie wpłynie na sytuację prawną podatników.

Zdecydowana większość zasad zawartych w Deklaracji stanowi powielenie instytucji uregulowanych w przepisach prawa proceduralnego lub materialnego. Zaakcentowania wymaga, że organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa, zgodnie z zasadą państwa prawnego zapisaną w art. 7 Konstytucji RP i powtórzoną w art. 120 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749). Działanie „na podstawie przepisów prawa” oznacza działanie w ramach określonych przez wymienione w art. 87 Konstytucji źródła powszechnie obowiązującego prawa, a mianowicie: Konstytucję, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz akty prawa miejscowego. Niezależnie od spisania praw podatnika w Deklaracji, muszą być one respektowane przez organy podatkowe na gruncie obowiązujących przepisów prawa.

Priorytetowe miejsce w Deklaracji zostało przypisane zasadom odnoszącym się do tworzenia dobrego prawa podatkowego (pkt I Deklaracji). Autorzy Deklaracji zwracają szczególną uwagę na przejrzystość przepisów prawa podatkowego, zagwarantowanie wprowadzenia odpowiedniego *vacato legis* dla projektowanych przepisów, jak również stosowanie zasady nieretroaktywności przepisów niekorzystnych dla podatnika.

Pragnę podkreślić, że Minister Finansów kieruje się ww. zasadami zawartymi w Deklaracji, przy prowadzeniu prac legislacyjnych nad projektami aktów normatywnych oraz

Finansów

dokłada starań, aby projektowane przepisy były zgodne z Konstytucją RP oraz uwzględniały zarówno interes publiczny oraz interesy podatników. Należy jednak mieć na uwadze, że podatki i inne obciążenia fiskalne mają istotne znaczenie nie tylko w wymiarze indywidualnym, ale i generalnym wywołującym skutki w zakresie funkcjonowania całej gospodarki kraju.

Odnosząc się natomiast do zasady dotyczącej domniemania nieuczciwości podatnika (pkt I.4 Deklaracji) uprzejmie zauważam, że Minister Finansów ani nadzorowane przez Ministra Finansów organy nie kierują się taką zasadą. Zasada ta nie występuje w obowiązujących przepisach prawa podatkowego. Art. 7 Konstytucji RP i art. 120 Ordynacji podatkowej zobowiązują organy podatkowe do działania na podstawie i w granicach prawa. Regulacje zawarte w ustawie – Ordynacja podatkowa dają podatnikom szerokie możliwości ochrony ich interesów zarówno w toku toczącego się postępowania podatkowego i kontroli podatkowej, jak i przed wszczęciem tych procedur. W szczególności są to przepisy zawierające zasady ogólne postępowania podatkowego (art. 120-129 Ordynacji podatkowej), przepisy przewidujące terminy załatwienia spraw podatkowych z prawem ponaglenia organu (art. 139-142 Ordynacji podatkowej) oraz zasady wykonywania decyzji podatkowej (art. 239a-239j Ordynacji podatkowej). Na uwagę zasługuje wynikająca z art. 121 Ordynacji podatkowej zasada prowadzenia postępowania podatkowego w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych. Postępowanie budzące zaufanie to postępowanie staranne i merytorycznie poprawne, w którym dopuszcza się wnioskowane dowody, taktuje się równo interesy podatnika i Skarbu Państwa, nie zmienia się ocen tych interesów, a materialnoprawnych wątpliwości nie rozstrzyga się na niekorzyść podatnika. Ponadto powyższa zasada znajduje również odzwierciedlenie w uprawnieniu podatnika do skorygowania deklaracji podatkowej, jeżeli pierwotnie złożona deklaracja zawierała błędy, np. podatek został wykazany w nienależnej wysokości (art. 81 Ordynacji podatkowej) oraz w instytucji zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej z 7 dniowym wyprzedzeniem (art. 282b Ordynacji podatkowej).

Przechodząc do poszczególnych kategorii praw podatników wyodrębnionych w Deklaracji chciałbym zwrócić uwagę, że niektóre ze wskazanych w niej praw nie są zgodne z przepisami podatkowymi, a ich ewentualne uwzględnienie budzi poważne zastrzeżenia. Zastrzeżenia te odnoszą się do praw wymienionych w następujących punktach Deklaracji:

Punkt II. Prawo do zapłaty podatku w wysokości wynikającej z ustaw podatkowych

Z pkt 4 wynika, że organy podatkowe nie powinny stosować środków egzekucyjnych:

- przed rozpatrzeniem zażalenia na postanowienie w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji.

Zgodnie z art. 239b § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa wniesienie zażalenia na postanowienie w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności nie wstrzymuje wykonania decyzji. Konsekwencją nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji jest możliwość zastosowania środka egzekucyjnego, w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe wynikające z tej decyzji nie zostanie dobrowolnie wykonane przez podatnika. Przy ocenie tego przepisu należy mieć na uwadze istotę instytucji rygoru natychmiastowej wykonalności. Przesłanki nadawania rygoru natychmiastowej wykonalności są związane przede wszystkim z sytuacją majątkową strony postępowania, jej podejściem do wykonywania zobowiązań pieniężnych oraz perspektywami wykonania zobowiązania wynikającego z decyzji (art. 239b § 1 Ordynacji podatkowej). Wprowadzenie regulacji w zakresie niestosowania środków egzekucyjnych przed rozpatrzeniem zażalenia na postanowienie w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji stanowiłoby w istocie zniesienie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji i w wielu przypadkach uniemożliwiło dochodzenie należnego podatku, po zakończeniu postępowania zażaleniowego.

- przed przyjęciem zabezpieczenia wykonania decyzji organu pierwszej instancji.

Wydaje się, że zasada ta dotyczy wykonania decyzji o zabezpieczeniu, o której mowa w art. 33 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa. Stosownie do art. 239c Ordynacji podatkowej decyzja o zabezpieczeniu ma rygor natychmiastowej wykonalności z mocy prawa, chyba że przyjęto zabezpieczenie, o którym mowa w art. 33d § 2 (zabezpieczenie dobrowolne). Z przepisu tego wynika, że zastosowanie środków zabezpieczających wykonanie decyzji o zabezpieczeniu, w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest uzależnione od działań podejmowanych przez podatnika. W razie złożenia przez podatnika wniosku o przyjęcie zabezpieczenia dobrowolnego, zabezpieczenie egzekucyjne będzie stosowane dopiero po wydaniu postanowienia o odmowie przyjęcia zabezpieczenia dobrowolnego (art. 33d § 3 Ordynacji podatkowej). Wprowadzenie, jako zasady, niestosowania zabezpieczenia egzekucyjnego do momentu złożenia wniosku o przyjęcie zabezpieczenia dobrowolnego oznaczałoby bezprzedmiotowość przepisu art. 239c Ordynacji podatkowej.

- przed rozpatrzeniem wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji ostatecznej.

Zgodnie z art. 239e ustawy – Ordynacja podatkowa decyzja ostateczna podlega wykonaniu, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Wstrzymanie wykonania decyzji ostatecznej może nastąpić przez organ podatkowy na podstawie art. 239f Ordynacji podatkowej oraz przez organ podatkowy lub sąd administracyjny na podstawie art. 61 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270). Wprowadzenie zasady w zakresie niestosowania środków egzekucyjnych przed rozpatrzeniem wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji ostatecznej mogłoby prowadzić do składania przez podatników wniosków wyłącznie w celu przesunięcia terminu przymusowego wykonania decyzji ostatecznej. W praktyce mogłoby to prowadzić do wstrzymania wykonania każdej decyzji ostatecznej.

Punkt III. Prawo do udziału w rzetelnie prowadzonym postępowaniu podatkowym

Z pkt 5 wynika, że organy podatkowe nie powinny odmawiać przeprowadzenia rozprawy, gdy określają podstawę opodatkowania w drodze oszacowania oraz gdy rozstrzygają sprawy w ramach uznania administracyjnego.

Stosownie do art. 200a § 1-3 Ordynacji podatkowej organ odwoławczy przeprowadzi w toku postępowania rozprawę:

- 1) z urzędu - jeżeli zachodzi potrzeba wyjaśnienia istotnych okoliczności stanu faktycznego sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin, lub sprecyzowania argumentacji prawnej prezentowanej przez stronę w toku postępowania;
- 2) na wniosek strony.

Strona we wniosku o przeprowadzenie rozprawy uzasadnia potrzebę jej przeprowadzenia, wskazuje jakie okoliczności sprawy powinny być wyjaśnione i jakie czynności powinny być dokonane na rozprawie. Organ odwoławczy może odmówić przeprowadzenia rozprawy, jeżeli przedmiotem rozprawy mają być okoliczności niemające znaczenia dla sprawy albo okoliczności te są wystarczająco potwierdzone innym dowodem.

Obecnie obowiązuje przepisy o rozprawie nie stanowią zatem przeszkody do jej przeprowadzenia w sprawie, w której podstawa opodatkowania jest określana w drodze oszacowania oraz w sprawach rozstrzyganych w ramach uznania administracyjnego (ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych), pod warunkiem, że wystąpią przesłanki, o których mowa w art. 200a § 1-3 Ordynacji podatkowej. Obligatoryjne przeprowadzanie rozprawy powodowałoby zbędne wydłużenie czasu trwania postępowania podatkowego i byłoby rozwiązaniem niekorzystnym dla podatników.

Punkt IV. Prawo do dobrego traktowania przez administrację podatkową

Z pkt 7 wynika, że administracja podatkowa powinna zawiadamiać podatnika o zamiarze wszczęcia czynności sprawdzających, przeprowadzenia kontroli podatkowej lub wszczęcia postępowania.

Aktualnie w przepisach ustawy - Ordynacja podatkowa funkcjonuje instytucja zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej (art. 282b). W przypadku zawiadomienia kontrolowanego o zamiarze wszczęcia kontroli, kontrolę wszczyna się nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczania zawiadomienia. Wszczęcie kontroli przed upływem 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia wymaga zgody kontrolowanego. Jednocześnie w art. 282c Ordynacji podatkowej zostały enumeratywnie wymienione przypadki, w których organ podatkowy nie zawiadamia o zamiarze wszczęcia kontroli. Wprowadzenie zasady zawiadamiania kontrolowanego o zamiarze wszczęcia kontroli w każdym przypadku nie jest zasadne. Istnieją sytuacje, w których kontrola powinna być wszczęta niezwłocznie po powzięciu przez organ podatkowy informacji, np. o niezgłoszonej do opodatkowania działalności gospodarczej (art. 282c § 1 pkt 1 lit. d Ordynacji podatkowej), czy też uzyskanej na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (art. 282c § 1 pkt 1 lit. e Ordynacji podatkowej). W takich przypadkach priorytetem jest jak najszybsze wszczęcie kontroli. Nie znajduje także uzasadnienia przeniesienie takiego rozwiązania na grunt czynności sprawdzających oraz postępowania podatkowego. Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej ma na celu umożliwienie kontrolowanemu przygotowanie się do kontroli, np. poprzez odpowiednie zorganizowanie pracy. Potrzeba taka nie występuje w przypadku czynności sprawdzających lub wszczęcia postępowania podatkowego.

Instytucja czynności sprawdzających jest procedurą o najmniejszym stopniu sformalizowania. W ramach tych czynności organ podatkowy dokonuje wstępnej oceny i weryfikacji wywiązania się podatnika z obowiązków podatkowych. Przeprowadzenie tych czynności najczęściej nie wymaga udziału podatnika, np. sprawdzenie terminowości składania deklaracji oraz wpłacania terminowości zadeklarowanych podatków (art. 272 pkt 1 Ordynacji podatkowej). Natomiast w przypadku gdy udział podatnika jest konieczny, organ podatkowy w wezwaniu wskazuje w jakiej sprawie, w jakim charakterze oraz w jakim celu podatnik zostaje wezwany, czy podatnik powinien stawić się osobiście lub przez pełnomocnika, czy też może złożyć wyjaśnienia na piśmie (art. 159 § 1 pkt 3 i 4 Ordynacji podatkowej, w związku z art. 280 tej ustawy). Zawiadomienie o zamiarze podjęcia czynności sprawdzających nadmiernie formalizowałoby tę instytucję, wydłużałoby czas przeprowadzenia tych czynności przez organy podatkowe oraz angażowałoby niepotrzebnie podatnika. Działania organów podatkowych powinny zmierzać do ograniczania kontaktów podatników z organami podatkowymi, a nie do ich zwiększania.

Natomiast zawiadomienie o zamiarze wszczęcia postępowania podatkowego mogłoby dotyczyć jedynie wszczęcia postępowania z urzędu. W mojej ocenie postanowienie o wszczęciu postępowania jest wystarczające do poinformowania podatnika o wszczęciu tej procedury i nie jest zasadne generowanie kolejnego dokumentu w tej sprawie. W postanowieniu o wszczęciu postępowania organ podatkowy określa zakres przedmiotowy postępowania. Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia postępowania podatkowego posiadałoby walor informacyjny dla podatnika identyczny jak postanowienie o wszczęciu postępowania. Trudno ustalić cel jaki miałyby realizować zawiadomienie o zamiarze doręczenia postanowienia w sprawie wszczęcia postępowania podatkowego.

Zaznaczenia wymaga, że wprowadzenie instytucji zawiadomienia o zamiarze podjęcia czynności sprawdzających lub postępowania podatkowego generowałoby dodatkowe koszty po stronie

administracji podatkowej, a to z kolei pozostawałoby w sprzeczności, zapisaną w Deklaracji (pkt IV.2), zasadą minimalizacji kosztów administracji podatkowej.

Punkt VI. Prawo do informacji o sprawach z zakresu opodatkowania

Z pkt 4 wynika, że w sporze z organem podatkowym podatnik mógłby się powoływać na publikowane interpretacje, rozstrzygnięcia organów lub orzeczenia sądów w innych sprawach, a organ podatkowy w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia musiałby się do nich ustosunkować, nie ograniczając się do stwierdzenia, że zostały wydane w innych indywidualnych sprawach i nie wiążą w danej sprawie.

Zgodnie z art. 210 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa uzasadnienie faktyczne decyzji zawiera w szczególności wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, którym dał wiarę, oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, uzasadnienie prawne zaś zawiera wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa. Zarówno interpretacje przepisów prawa podatkowego, rozstrzygnięcia organów oraz orzeczenia sądów wydane w innych sprawach nie mogą być traktowane jako dowód w danym postępowaniu podatkowym. Z art. 14k § 1 Ordynacji podatkowej wynika, że zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. Natomiast w myśl art. 153 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia. Nałożenie na organy podatkowe obowiązku ustosunkowania się w uzasadnieniu decyzji, do powołanych przez podatnika, interpretacji, rozstrzygnięć organów lub orzeczeń sądów w innych sprawach oznaczałoby w istocie ocenę rozstrzygnięć w nich zawartych przez organ podatkowy i pozostawałoby w sprzeczności z zasadą powagi rzeczy osądzonej.

Ponadto w przypadku uwzględnienia proponowanej zasady organy podatkowe czas przewidziany na załatwienie sprawy podatkowej musiałyby przeznaczać do analizowania powołanych przez podatnika interpretacji, rozstrzygnięć organów lub orzeczeń sądów administracyjnych w innych sprawach oraz przedstawiania wyników tej analizy w uzasadnieniu decyzji. Przy niezmiennych terminach na załatwienie spraw mogłoby to spowodować pogorszenie jakości merytorycznej wydawanych decyzji i prowadziłyby do wydawania decyzji z naruszeniem innych zasad postępowania podatkowego wyrażonych w Ordynacji podatkowej w art. 122 (zasada prawdy obiektywnej) i art. 125 (zasada szybkości postępowania). Proces tworzenia uzasadnienia stałby się skomplikowany. Wymiernym efektem wprowadzenia tej zasady byłoby wydłużenie czasu trwania postępowań podatkowych. Poza niezadowoleniem strony postępowania mogłoby to spowodować przykładowo przerwanie biegu naliczania odsetek za zwłokę na mocy art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej albo generowanie oprocentowania nadpłaty na mocy art. 78 § 3 pkt 3 lit. b Ordynacji podatkowej. Przedłużenie postępowania podatkowego może oznaczać też konieczność jego umorzenia jako bezprzedmiotowego na skutek przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Z kolei w pkt VIII Deklaracji został nałożony na Ministra Finansów obowiązek cyklicznego przekazywania Sejmowi sprawozdań o wynikach pracy, kosztach funkcjonowania i wydajności administracji skarbowej i kontroli skarbowej. Pragnę podkreślić, że prawo do informacji o wynikach pracy i efektywności administracji skarbowej oraz kontroli skarbowej nie podlega ograniczeniom. Obowiązek sprawozdawczy w zakresie proponowanym w Deklaracji jest już realizowany w debacie budżetowej oraz debacie nad sprawozdaniem z wykonania budżetu państwa. Ponadto jeżeli Sejm wyrazi zainteresowanie uzyskaniem dodatkowych

informacji na temat oceny pracy administracji podatkowej Minister Finansów zgromadzi i udostępni dane w tym zakresie.

Jednocześnie uprzejmie zauważam, że w części dokument ten odwołuje się do praw podatników, których realizacja nie pozostaje we właściwości organów podatkowych. Dokument ten zawiera prawa podatników, wynikające z aktów prawnych, których wykonanie należy do sądów. Dotyczy to zasad odnoszących się do sądowej ochrony praw w sprawach podatkowych (pkt V Deklaracji). Dodatkowo adresatami niektórych norm postępowania wynikających z Deklaracji są organy wymiaru sprawiedliwości (pkt IX Deklaracji). Organy podatkowe nie mają żadnego wpływu na właściwą ich realizację.

Odnosząc się natomiast do zasad dotyczących prawa do informacji z zakresu opodatkowania (pkt VI Deklaracji) pragnę poinformować, że resort finansów, dążąc do realizacji przysługującego podatnikom prawa do informacji, opracował i wdrożył szereg różnorodnych form udzielania informacji z zakresu opodatkowania. Należą do nich m.in. strony internetowe Ministerstwa Finansów (www.mf.gov.pl), gdzie w zakładkach: *Podatki*, *Administracja Podatkowa*, *Biuletyn Informacji Publicznej MF*, *System Informacji Podatkowych* można znaleźć informacje z zakresu opodatkowania oraz ogólne i indywidualne interpretacje prawa podatkowego. Dostęp do ww. informacji możliwy jest także ze stron internetowych izb oraz urzędów skarbowych. Na stronie internetowej Ministerstwa Finansów, w zakładce *Podatki*, są zamieszczane także broszury informacyjne, które są dostępne także w urzędach skarbowych.

Niezależnie od wszystkich ogólnie dostępnych źródeł informacji, podatnicy mają ponadto zapewnioną możliwość skorzystania z pomocy ekspertów infolinii – Krajowej Informacji Podatkowej, która działa od 2006 roku. Biura Krajowej Informacji Podatkowej funkcjonują w przy Izbach Skarbowych w Bydgoszczy, Katowicach, Łodzi, Poznaniu i Warszawie. Udzielanie informacji telefonicznej to najważniejsze, ale nie jedyne zadanie biur KIP. Każdy zainteresowany, np. podatnik, płatnik lub inny podmiot, w tym osoby niemające miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może także wystąpić o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej, jeżeli ma wątpliwości co do interpretacji zaistniałego u niego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, które mogą rodzić określone konsekwencje w sferze prawa podatkowego.

W ramach wykonywanych zadań, organy podatkowe realizują politykę jakości rozumianą m.in. jako stałe zapewnianie rzetelnej, sprawnej i przyjaznej obsługi podatników. Realizacja tej polityki prowadzi do systematycznego rozwijania relacji partnerskich między podatnikami a organami podatkowymi, co w efekcie skutkuje zwiększeniem efektywności i skuteczności realizacji zadań statutowych. Prowadzenie tej polityki powoduje podnoszenie kwalifikacji pracowników administracji podatkowej, jak również wdrażanie nowoczesnych rozwiązań technicznych i organizacyjnych.

W celu stałego doskonalenia jakości obsługi klienta, jednostki administracji podatkowej wdrażają *Standardy obsługi klienta* stanowiące usystematyzowany zbiór zasad postępowania w trakcie bezpośredniego i pośredniego komunikowania się pracowników urzędu z klientem zewnętrznym, przypisanie poszczególnym uczestnikom tego procesu zakresu spoczywającej na nich odpowiedzialności oraz obowiązujący wzorzec zachowań. Podejmowanie przez pracowników organów podatkowych działań z zachowaniem ww. standardów zapewnia podatnikom lepszą, kompetentną i bardziej profesjonalną obsługę i dostęp do informacji podatkowej.

Założenia prowadzonej polityki jakości znalazły odzwierciedlenie w zarządzeniu Nr 39 Ministra Finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 10, poz. 45), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. i wprowadziło, oparte na funkcjonujących wcześniej w niektórych urzędach

skarbowych rozwiązaniach, istotne zmiany w zakresie obsługi podatników. W strukturach wszystkich urzędów skarbowych zostały wyodrębnione komórki ds. bezpośredniej obsługi podatnika, które realizują zadania związane z bieżącą obsługą podatnika w sali obsługi bądź też w wyodrębnionym do tego celu sektorze urzędu skarbowego. Utworzenie tych komórek pozwoliło na wyspecjalizowanie określonej grupy pracowników do wykonywania zadań w zakresie bezpośredniego kontaktu z klientem. Zapewnia to kompetentną i profesjonalną obsługę podatników, która obejmuje czynności nie tylko o charakterze formalno-technicznym takie jak przyjmowanie deklaracji podatkowych, wniosków, informacji i innych dokumentów, ale także udzielanie niezbędnych informacji z zakresu aktualnie obowiązujących przepisów prawa podatkowego.

Podsumowując, Deklarację Praw Podatnika należy uznać za dokument interesujący merytorycznie i godny uwagi. Dokument ten nie przewiduje jednak żadnych istotnych rozwiązań w zakresie praw podatników w porównaniu do tych, które wynikają z obowiązujących przepisów. Natomiast niektóre prawa zapisane w Deklaracji nie mają oparcia w przepisach prawa podatkowego, są dyskusyjne, co wskazuje na występujące w tym dokumencie luki.

z poważaniem
Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
Maciej Grabowski

